

Evangelikus hírmondó

2025. – karácsony

A Tési Evangelikus Egyházközség lapja

XXIII. évf. 5. szám

„Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus!”

Így hangzott az angyali híradás egykor Betlehem mezején – és máig így hangzik az evangélium a templomainkban karácsony ünnepén. Örülünk is neki, mint ahogy egy kisgyermek születésének szoktunk. Pedig itt sokkal többről van szó!

Hajlamosak vagyunk ott leragadni, hogy Jézus kiszolgáltatott helyzetben született meg, segítségre szorult. Még jó, hogy akadt egy barlangistálló, néhány szegény pásztor és gazdag bölcs. Nélkülük talán életben sem maradt volna. Tipikus karácsonyi tévedés, amikor azt hisszük, mi vagyunk Jézus segítői, vagy megmentői: mi készítgetjük az ajándékokat, mi szervezzük a szép ünnepet, ideiglenes szállást is adunk Jézusnak 2-3 napra egy félreeső helyen az életünkben. Mi tartjuk életben a hagyományokat. Elmegyünk a templomba is, mi tartjuk fenn az egyházat, nélkülünk már istentisztelet sem lenne. Ha így gondolkodunk, akkor lehet, hogy nem vesszük észre azt az ünnepet és ajándékot, amit Isten készített nekünk, és nem ismerjük meg azt az örök hajlékot, ahova Ő akar befogadni minket!

A másik tévedés, hogy egy kisgyermeket ünneplünk. Pedig már az angyal is megmondta róla, hogy Ő az Üdvözítő, Ő az Úr, Ő a Krisztus! Nem Jézus a kiszolgáltatott, és nem Ő szorul a mi segítségünkre, hanem fordítva! Az önértetes felnőtt ezt nehezen látja be. Talán ezért is telnek meg a templomaink inkább karácsonykor, mint húsvétkor. Mert a kisdéd mellett nagynak, erősnek és jónak érezhetjük magunkat. Pedig a karácsony leginkább azoké, akiknek van nagypéntekük és húsvétjuk is. Azoké a kicsiké, akik tudják, hogy Jézus a nagy mindenek fölött. Ő hajol le hozzánk bűneink és elesettségünk mélységeibe, hogy felemeljen minket az üdvösség magasságába. Ha Jézus a kicsi, és mi vagyunk a nagyok, akkor olyan ünnepünk lesz, amilyen tőlünk telik. Az igazi öröm akkor köszönt ránk, ha meglátjuk azt az ünnepet, ami Isten szeretetéből telik! Szívből kívánom, hogy meglássuk: karácsonykor is, és örökké is!

dr Zsednai Józsefné

A karácsony mint az év legnagyobb hajszája

„Egyetemes megegyezéssel mondjuk, hogy a karácsony a szeretet ünnepe, a családé, a megállásé, a lelassulásé, a feltöltekezésé. Mekkora színjáték! Hiszen ez az év legnagyobb hajszája!” – fogalmaz Tapolyai Emőke a téma kapcsán. Elgondolkodtató sorok. Hiszen miközben tényleg arra vágyunk, hogy gyönyörű és meghitt ünnepünk legyen, sokszor éppen a tökéletességre való törekvés – hogy csillogjon a lakás, legyen ötféle sütemény, mindenki drága ajándékot kapjon – akadályoz meg abban, hogy megnyugodjunk és a lényegre, Krisztus világosságára figyeljünk.

A karácsony felnagyítja az egészségtelen kapcsolati dinamikákat és a hiedelmünket, hogy csak akkor vagyunk szerethetők, ha teljesítünk.

Ha minden karácsonyi vacsora és vendégség úgy sikerül, ahogy a nagy könyvben meg van írva.

EBBE az űzőtségre, megfélemlési kényszerbe sokszor a sátán hajt bele minket, hogy megfélemedezzünk a valódi Ünnepeletről. Pszichológiai vonatkozásban pedig a korai sérüléseink, sebeink, amelyekből sokszor már kisgyerekként levontunk azt a téves következtetést, hogy mi nem kellünk úgy, ahogy vagyunk, nekünk hajtjanunk kell – és ez hat ki a felnőttkorunkra is.

De idén karácsonykor dönthetünk máshogy. Dönthetünk úgy, hogy leszünk olyan bátrak, és időt hagyunk a lelassulásra, a csendre, a gyógyulásra – időt arra, hogy megszólítson az Isten. Hogy újra kijelentse, milyennek lát minket és mennyire szeret, hogy az igazsággal valóban szabadabbá tegyen.

(*Tapolyai Emőke: Kavics a cipőben c. könyve alapján Szilágyi Anna*)

A fenyőtoboz tanítása

Egy bibliaolvasásom alkalmával Jóel könyvén keresztül szólított meg az Úr. Különböző pusztításokról írt a próféta, és a tűzvész is szerepelt benne. Sokan azt gondolják, hogy korunk természeti katasztrófái a végidők jelei, de lám, Jóel idejében is voltak hasonlóak.

Minden nyár elején szorongva gondolunk arra, hogy vajon hol törnek fel ismét a tűzvészek lángjai. Vajon hány embert kell majd kitelepíteni? Vajon hányan veszítik el a munkájukat, sőt, az otthonukat?

Ahogy gondolkodtam ezen, eszembe jutott egy ismeretterjesztő film, amit a televízióban láttam. Erdőtüzekről szólt. Bemutatták benne, hogyan keletkezhetnek, ismertették, hogyan lehetett volna megelőzni őket, és láthattuk a tűzoltók hősie erőfeszítéseit is a lángok megfékezésére. Aztán egyszerre csak egy toboz tűnt fel a képernyőn. Ámulva hallgattam, hogy egy bizonyos hosszúlevelű fenyőfajta toboza csak az erdőtűz után nyílik ki. Kihűnynak a lángok, kezd hűlni a levegő, és a magocskák kipattannak. Sehol semmi látható élet, de ők befúrják magukat a hamuba, és az első eső megindítja a csírázást. Nincs új élet a fa tűzhalála nélkül.

Milyen szemléletes kép ez, az ember újjászületéséről! Nincs új élet addig, amíg a régit halálba nem adtuk. Amíg szorítjuk óemberi vágyainkat, kívánságainkat, mint a toboz a magokat, addig hiába minden igyekezetünk. Megpróbálhatunk keresztény módra élni, utánozni a „nagyokat”, de az csak szánalmas erőlködés lesz. Előbb vagy utóbb előbukkan a régi természetünk. Hagynunk kell, hogy Isten igéje kiégesse belőlünk mindazt, ami akadálya lenne Krisztus követésének.

Így történt az én életemben is. Hitetlenként jól megvoltam a ház – és a karrierépítés fogságában, aztán egyszer csak összeomlott a jónak hitt életem, és házassági válságba kerültünk. Sok-sok nehéz pillanat következett, amivel Isten kiégette belőlem a bálványimádó, földhözragadt énemet, és 1991. őszén új élettel ajándékozott meg. Azon a héten a férjem is megtért. A házasságunk is helyreállt, nem tökéletes, nem lettünk álompár, de szépen élünk. Megtérésünk után még 5 gyermeket kaptunk a meglévő kettő mellé.

Elmondhatjuk hát a Szentírás szavaival: „*Bizony, javamra vált a nagy keserűség. Hiszen megmentettél az enyészet vermétől, és hátad mögé vetetted minden vétkeket (Istenem).*” (Ézs 38:17)

Ágostonné Szőcs Anna

Karácsonykor egyedül

Akkor is magányosnak érezhetjük magunkat, ha társaságban vagyunk. De valójában nem vagyunk egyedül.

Karácsony közeledtével mindenfelől árad felénk a szeretetre utalás, a meleg otthon, az ajándékozás nagyszerűsége, hogy te is adsz, és neked is adnak, s hogy milyen különleges és lelket melengető ünnep ez. Az is, de annak nehezen megy át, aki éppen egyedül van. És ez lehet társas magány is, ahol – dacára a körülöttes levőknek – magára maradnak érzed magad.

A Biblia legelső megállapítása, hogy „nem jó az embernek egyedül”. Mert bármennyire is ideálisak a körülményeink, a magányosságot mindenki átéli ilyen vagy olyan formában, ekkor vagy akkor, előbb vagy utóbb. Erre érkezhetsz oldalról vagy fentről is segítség. Mi emberek is tudunk odafigyelésünkkel segíteni társainknak, és Isten is készen áll, hogy szeretetével felmelegítse a lelkünket. A szeretetet ünnepeljük, annak is a legmagasabb szintű megnyilvánulását – azt, amikor belépett ebbe a világba. Ám a szeretet nem egynapos jelenség. Megünnepeljük szeretteink, barátaink születésnapját, de nemcsak azon a napon jelentenek sokat nekünk, hanem mindig.

Azon az estén olyan valaki született közénk, aki az egész emberiség magányát jött feloldani. Olyan szeretetet hozott, és mutatott be, amelyik nem függ a másiktól, mert önnön lényéből szeret – függetlenül a másik viselkedésétől. Azóta lett mindenkinek esélye, hogy tudjon kihez fordulni, amikor körbeveszi a magány.

Egy dolog tudni valamiről, és megint más átélni azt. Valaki azt mondta egyszer, hogy olyan mértékben tudunk segíteni másoknak, amilyen mértékben mi magunk is szenvedtünk. Jézus azért lett emberré, hogy átélje, milyen fájdalmak és kínok érnek bennünket, s hogy lássa, mit jelent a társadalom teljes kitaszítottságában élő leprásnak, amikor meggyógyul, vagy a halott fiát a temetőbe kísérő özvegyasszony mit érzett addig, s utána, hogy egyetlen gyermekét visszakapta.

Sokan átérték már, amikor személyesen mentek el a szenvedés egy helyére, amiről hallottak vagy láttak már a tévében, hogy az, amit ott tapasztaltak, beindította őket. Persze ehhez nem kell messzire utazni, mert ha betegszállítóként dolgozol egy kórházban, akkor is megmozdul a lelked, amikor egy idős néni panaszkodik december közepén, hogy a gyerekei küldték be, hogy ne legyen láb alatt az ünnepekkor. Ülsz az ágya mellett, együttérzően meghallgatod, és ekkor te vagy az ő karácsonya. Vagy amikor – tévedésből a legmeredekebb utat választva – felhúzzátok, vonjátok a kerekesszékes barátaitokat a Gellérthegy tetejére, ahova maguktól soha nem jutottak volna el, és nézed őket, amint gyönyörködnek a város látképében. És az a nyári este karácsonnyá válik.

A magány valós, és mély szomorúsággal tud párosulni. Ám Jézus tudja, milyen ez az érzés. Ha valaki volt magányos, akkor a kereszten ő az volt. Még Isten kezét is el kellett, hogy engedje, és hagynia, hogy elvigye a halál, mert így mindent átvállalt tőlünk, és ez ad neki jogot, hogy mindenből kiszabadíthassa a benne bízókat. Ugyanakkor van egy olyan hozzáállás, ami felülírja a magányt. Ez pedig annak a felismerése, hogy – újra a Mestert idézve – „jobb adni, mint kapni”. Aki az adásra rendezkedik be, az nagyobb örömet él át, ha ő adhat, mint amikor neki adnak. És ez a mentalitás folyamatosan megelégteti annak a lelkét, aki ezen a pályán mozog. Mert rászoruló mindig volt és lesz – ha látszik valakiről, hogy az, ha nem. Lehet, hogy megcsalva ül az A8-asban, vagy sétálgat a gazdagréti teraszon, mély gyásszal a szívében, de ott ülhet a Blahán is, kinyújtva a kezét, és azon gondolkodva, hogy mikor tud újra tisztességes módon a fiai elé kerülni. Ha az adás beépül a gondolkodásunkba, akkor immunisak leszünk az önsajnálatra, ami a magányosok árnyékos szutgója. Mert mindig lesz olyan, aki nálad is szerencsétlenebb.

A végtagok nélkül élő Nick Vujicic szokta mondani, hogy ha ő látja értelmét az életnek, akkor onnantól kezdve, ki az, aki nem? Mert ő sem magára koncentrál. Ahogy Albert Schweitzer sem tette, aki így gondolkodott: „Az ember mindennapi kenyérkereső munkája mellett is megmentheti emberségét, ha felkutatja az összes lehetőséget, bármely szerények legyenek is, hogy emberségesen viselkedjék embertársaival. Ily módon a Szellem és a Jó szolgálatába állíthatja erőit”. A jó hír pedig az, hogy a szeretetnek van a legnagyobb ereje ezen a világon. A legsebezhetőbb a legdiadalmasabb is egyben. Gandhi egyetlen mondatát ültette át a gyakorlatba Jézusnak, és térdre kényszerítette a Brit Birodalmat. Martin Luther King pedig ugyanezzel az erővel megszüntette a faji egyenlőtlenséget Amerikában.

Akár fizikailag, akár lélekben egyedül vagy a Szentestén, tudd meg, hogy minden este szent tud lenni, amibe be tud lépni az a szeretet, mely elküldte azt az újszülöttet. Mert még azok is, akik szorosán kötődnek Jézushoz, csak egy kis részét élték át Isten szeretetének. Az olyan intenzíven tud belülről melegíteni, hogy egy ponton úgy érzed, hogy – azzal együtt, hogy a világon létező legélvezetesebb élmény – többet már nem tudsz belőle elviselni. A legszorosabb átölelés, ami a legnagyobb mozgásteret engedi. A legboldogabb pillanatok, mikor szinte szétrobbansz a gyönyörűségtől. A legintimebb kapcsolat, ami a legtisztább indíttatású egyben. Ez jött közénk, ez van velünk, ez jön mellénk, ez megy előttünk és mögöttünk, ez véd, s – ha társulunk hozzá – ez fog odaát fogadni. Ebből élünk, ebből kapunk, és ebből adunk. Aznap este és minden napon.

(Ezazanap Magazin)

„Mert én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Máté 28:20)

Rick Warren: A tökéletlen karácsony ajándéka

Sokan úgy gondoljuk, hogy a karácsonynak tökéletesnek kell lennie: a díszeknek ragyogniuk kell, a vacsorának kifogástalannak, a családtagoknak pedig a legjobb formájukat kell hozniuk. De ha megnézzük az első karácsonyt, azt látjuk, hogy az minden volt, csak nem tökéletes.

A körülmények kaotikusak voltak.

Mária és József egy fárasztó utazás után érkeztek meg, nem volt hely számukra a vendégfogadóban. Jézus nem egy steril kórházban vagy egy királyi palotában született, hanem egy bűdös, piszkos istállóban, egy állatok etetésére szolgáló vályúba fektették.

Rick Warren emlékeztet minket: Isten a káosz közepébe érkezett.

Miért fontos ez nekünk ma este? Mert a legtöbbünk élete nem olyan, mint egy karácsonyi képeslap. Vannak köztünk, akik üres székeket néznek az asztalnál. Vannak, akik anyagi gondokkal küzdenek, vagy éppen egy megromlott kapcsolat fájdalmát hordozzák.

Isten üzenete egyszerű:

Nem kell „összeszedned magad” ahhoz, hogy találkozz a Megváltóval. Ő nem a tökéletességedet keresi, hanem a jelenlétedet.

"A karácsony nem arról szól, hogy mi mit adunk Istennek, hanem arról, amit Isten adott nekünk: Önmagát."

Amikor ezen az estén felgyúlnak a fények, ne felejsük el: Jézus azért jött, hogy a mi tökéletlen világunkba reményt, a mi békétlenségünkbe pedig békét hozzon. Ő az egyetlen ajándék, amely soha nem törik el, nem megy ki a divatból, és amire mindannyiunknak szüksége van.

Eggedd be ma este a szívedbe azt a Jézust, aki nem félt az istálló piszkától – és nem fél a te életed nehézségeitől sem.

Mikulás kontra Jézus a gyermekeink hitvilágában.

- ✚ Megtanítjuk a gyermekeknek, hogy higgyenek a Mikulásban, de megtanítjuk-e, hogy higgyenek a Megváltóban, Jézusban?
- ✚ Megtanítjuk, hogy kérjenek a Mikulástól ajándékokat pontosan megfogalmazva, de megtanítjuk-e, hogy kérjenek Jézustól bármit, amire szükségük van?
- ✚ Tanítjuk a gyermekeinknek, hogy énekeljenek a Mikulásnak, de megtanítjuk-e, hogy énekeljenek Jézusnak?
- ✚ Arra tanítjuk a gyermekeinket, hogy a Mikulás mindenkihez elmegy egy évben, egy nap pár percre, de megtanítjuk-e, hogy Jézus minden nap velük akar lenni?
- ✚ Azt tanítjuk nekik, hogy a Mikulás csak a jókat szereti, de megtanítjuk-e, hogy Jézus minden embert szeret?
- ✚ Tanítjuk a gyermekeknek, hogy készítsék a cipőiket a Mikulásnak, de megtanítjuk-e, hogy készítsék a szíveiket Jézusnak?
- ✚ Minden gyerek tudja, hogy decemberben jön a Mikulás, de csak kevés gyerek tudja, hogy Jézus eljött és újra el fog jönni.
- ✚ Megtanítjuk a gyermekeket Mikulást várni, de megtanítjuk-e Jézust várni?
- ✚ Korunk gyermekeit megtanítjuk hinni a nemlétezőben, de el ne mulasszuk megtanítani nekik hinni a Létezőt!

Mi újság van (egy)házunk táján?

- ❄ A november 14-i hétvégén négy tési és két váraplotai fiatallal ifjúsági hétvégén vettünk részt. A résztvevő fiatalok zömében a 12-25 éves korosztály tagjai voltak, akik az ország több gyülekezetéből utaztak Piliscsabára, hogy együtt hallgassák Isten Igéjét. Az igehirdetések mellett sokat énekeltünk, kirándultunk, játékra és ismerkedésre is jutott idő. A menü pedig fejedelmi volt. A következő ifi hétvége február 13 – 15-én lesz, lehet hozzánk csatlakozni. ☺

❄ ÜNNEPI ALKALMAINK:

- December 24-én, szentesti istentisztelet a templomban 18.00 órakor. Az istentisztelet keretében a gyermekek is szerepelnek, valamint a 14 év alattiakat kis édességsomaggal ajándékozzuk meg, melyeket az istentisztelet keretében vehetnek át. A templom hideg, kérjük, mindenki öltözzön melegen!
- December 25-én, úrvacsorai istentisztelet a gyülekezeti teremben 14.00 órakor.
- December 26-án, 14.00 órakor tartunk istentiszteletet a gyülekezeti teremben.
- December 28-án, vasárnapi istentisztelet 14.00 órakor a gyülekezeti teremben.
- December 31-én, óév este 18.00 órakor lesz istentisztelet a gyülekezeti teremben.
- Január 1-jén, 14.00 órakor tartunk úrvacsorai istentiszteletet szintén a gyülekezeti teremben.
- Január 4-én vasárnapi istentisztelet 14.00 órakor a gyülekezeti teremben.

- ❄ A bibliaórák, ahol az Útmutató aznapi ígéiről beszélgetünk, január 6-tól folytatódnak újra.

*Áldott, szeretetteljes karácsonyt kívánunk
minden kedves olvasónknak!*

